

[Wilhelm]

Begrundelse

Helt bortset fra, at det synes mere end tvivlsomt, om man på det eksisterende lovgrundlag kan hindre en fond i at flytte til f.eks. Liechtenstein, så forekommer debatten herom at være en afsporing i forhold til det større og mere generelle problem, der knytter sig til fondsbeskatning og manipulation med fondens hjemsted.

Hvis det endda skulle lykkes at hindre spekulative flytninger, så har man ikke dermed hindret, at hjemstedet fra første færd af spekulative grunde vælges i udlandet, når fonden oprettes.

Derfor kan det forventes, at en eventuel flyttehindring, uanset om den sker ved domstolsprøvelse på det nuværende lovgrundlag eller ved ny lovgivning, blot vil blive besvaret med, at fremtidige fonde fra starten gøres hjemmehørende i udlandet, og at allerede eksisterende fonde langsomt udtørres, samtidig med at de bagvedstående interesser i stedet opretter andre fonde i udlandet til erstatning.

Derfor er det af interesse at kende præcedens med hensyn til Nationalbankens administration af valutabestemmelserne for så vidt angår udenlandske fondes tilladelse til at investere i Danmark.

Når der specielt er stillet spørgsmål vedrørende Liechtenstein, er det, fordi eksempler herfra med overordentlig sandsynlighed reelt repræsenterer regulær skattetænkning foretaget af udlandsdanskere. Således er det spørgers opfattelse, at svaret nødvendigvis må omfatte den fond (Stiftung), som er oprettet af udlandsdanskere Brask Thomsen, og som muliggør skatteunddragelse for fortjenester, som er opnået her i landet.

Besvarelse (27/7 82):

Industriministeren (Erling Jensen):

Udenlandske fondes investeringer her i landet i form af passiv kapitalplacering i børsnoterede aktier og obligationer, bortset fra statsobligationer, kan foretages uden tilladelse fra Danmarks Nationalbank i henhold til § 34 i bekendtgørelse nr. 148 af 18. marts 1982 om valutaforhold, som ændret ved bekendtgørelse nr. 133 af 26. marts 1982. Passiv kapitalplacering i andre værdipapirer end børspapirer kræver tilladelse fra Danmarks

Nationalbank, der på dette felt følger en restriktiv bevillingspraksis.

Udenlandske fondes investeringer her i landet i form af direkte investeringer i erhvervslivet kan i henhold til valutabekendtgørelsens § 20 foretages uden tilladelse, når investeringen ikke overstiger 2 mill. kr. pr. kalenderår. Investeringer, der overstiger dette beløb, kræver tilladelse fra industriministeriet, der udsteder tilladelser i overensstemmelse med de internationale liberaliseringsforpligtelser på området.

Statistikken over udenlandske investeringer på de forskellige områder indeholder ikke en specifikation over investeringer, der specielt er foretaget af udenlandske fonde. Det skal dog tilføjes, at det er valutamyndighedernes indtryk, at kun en meget begrænset del af de udenlandske investeringer foretages af fonde.

Spm. nr. 963

Til ministeren for skatter og afgifter (13/7 82) af:

Wilhelm (VS):

»Vil ministeren i forbindelse med A. P. Møller-koncernens klart demonstrerede vilje til skattetænkning overveje at indsætte særlige rentebestemmelser i kulbrinteskatteloven, således at lånetransaktioner med mere eller mindre fiktive rentesatser mellem fonde og selskaber ikke længere vil gøre det muligt at unddrage sig kulbrinteskatten?«

Begrundelse

Når det drejer sig om A. P. Møller-koncernens struktur, dens anvendelse af forskellige fondskonstruktioner samt den reelle forretningsmæssige placering af undergrundsinteresserne, har alle forsøg på en egentlig opklaring været forgæves.

Vi bliver derfor nødt til at forudsætte, at konstruktionerne er beregnet på skattetænkning, hvis vi ikke skal holdes for nar, ligesom regeringen er blevet den ene gang efter den anden.

Allerede under behandlingen af kulbrinteskattelovforslaget påpegede vi, at det var påkrævet at indføre særlige rentebestemmelser (på linje med bestemmelsen om afregningspriser), fordi der ellers her ville være en mulighed for helt at unddrage sig den særlige